

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Lacrimæ Orbis Universi, Post Primam Protoparentum
nostrorum E Paradiso Exulum culpam, exortæ, In
Universim Genus Humanum, traduce reatu propagatæ,
Ruptis animorum abyssis, Laxatis cordium fontibus, ...**

Schmucker, Mathias

Glacii, Anno 1689

Augustinus Poenitens, Paradigma virilis ætatis, statûs Politici, mundi
Sapientium insipientium, delinquentium, resipiscentium, & noxas
deplorantium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38152

AUGUSTINUS POENITENS,

Paradigma virilis ætatis, statûs Politicorum
mundi Sapientium insipientium, delinquentium,
resipiscentium, & noxas
deplorantium.

S. Augustinus Soliloquiorum : cap: 6.

Cum fui sine te, non fui, sed nihil; & idcirco
cæcus eram, surdus & insensibilis; quia nec bonum
discernebam, nec malum fugiebam, nec
dolorem vulnerum sentiebam, nec tenebras meas
timebam; quia eram sine te vera luce, quæ illuminat omnes
hominem venientem in hunc mundum. Væ mihi, qui
non nocuerunt me, & non dolui; traxerunt me, & non
resistivi: quia nihil eram, quia sine vita eram, quæ est VERUM
B U M, per quod facta sunt omnia. Ideo Domine vita mea
lux mea, inimici mei de me fecerunt, quæcumque voluerunt:
percusserunt, nudaverunt, polluerunt, contempserunt, occiderunt
me, quia recessi a te, & factus sum NIHIL sine te. Heu Domine vita mea
fecisti me; lux mea, qui dilexisti me; defensor vitæ meæ,
miserere mei, & resuscita me, Domine Deus meus, qui
mea, virtus mea, fortitudo mea, consolatio mea,

tribulationis meæ, respice inimicos meos, & eripe
 me, fugiant à facie mea qui oderunt me, & ego vivam
 per te. Ipsi enim, Domine, consideraverunt me,
 videntes me sine te, despexerunt me. Diviserunt
 vestimenta virtutum, quibus ornaverast me, fecerunt
 viam per me, sub pedibus suis conculcaverunt me,
 sicut peccatorum polluerunt templum sanctum tu-
 um, posuerunt me desolatum, & mœrore confectum.
 Et post eos cæcus, & nudus & illaqueatus, funibus
 peccatorum trahebant me post se in circuitu de vitio in
 vitium, & de luto in lutum, & ibam absque fortitudine
 in faciem subsequenti. Servus eram, & servitatem
 non abieci: cæcus eram, & cæcitatem desiderabam. Vin-
 cula non horrebam, & vincula non horrebam. Amarum dulce
 credebam, & dulce amarum credebam. Miser eram, non cogno-
 vim, & hoc quia sine VERBO eram, sine quo factum
 est NIHIL, per quod omnia conservantur, sine quo
 omnia annihilantur: Sicut enim omnia per ipsum facta
 sunt, & sine ipso factum est nihil, sic per ipsum omnia
 conservantur, quæcumque sunt, sive in cælo, sive in
 terra, sive in mari, & in omnibus abyssis; nec pars parti
 seipsum adhæret, nec in aliquo creatorum, nisi quia
 Verbum conservantur, per quod omnia facta sunt.
 Quaream ergo tibi VERBUM ut conserves me; quia
 me recessi, perii in me: nisi quia tu, qui me feceras,
 visitasti me. Ego peccavi, & tu me visitasti. Ego ce-
 cidi, & tu me erexisti; Ego ignoravi, tu me docuisti. Ego
 tenebræ fui, & tu me illuminasti.

ODA

O D A,

1.
O Dulcis liquor lacrymæ,
 Fons vivus oculorum,
 Humor gementis Animæ,
 Et pabulum Dolorum,
 Vos Sanguis cordis abditus, (a)
 Et vulnerati cruor,
 Vos clamor mentis tacitus,
 Clausique luctûs fluor.

2.
 I, Dolor plebis fontibus,
 I, cataractas solve,
 Laxis curre torrentibus,
 Fluctus per ora volve,
 Fac mea sit afflictio
 (Magnus Amoris quæstus)
 Et ut maris, contritio, (b)
 Reciprocantis æstus.

3.
Offensa Dei causa con-
tritionis.
 Peccavi! servus Domino!
 Homo, Deum, calcavi!
 Heu me! cur audax nomino
 Numen, in quod peccavi?
 Nomen quod ineffabile
 Vix sonant Cherubini,
 Cui genua flectant humile
 Ardentes Seraphini?

4.
 Illud quod (Tetragramma)
 Et nefas nominare,
 Divinitatis Adyton,
 Immensitatis mare,
 Sacra plenum formidinis
 Sacro plenum horrore
 Tonitruum, & fulminis,
 Clangoris, & tetrore

5.
 Illud! O temerarium
 Os hominis inclamans
 Tot noxiis nefarium,
 Sanctum Nomen irascens
 Qui improbo consilio
 Injus cælum citavit,
 Et stulto Deum prælio
 Ad arma provocavit

6.
 Æterni effrons Numen
 Me hostem sum prope
 Et Majestatem, crimine
 Furore sum aggressus
 Sum! sum! laesa, heu
 Sum Majestatis Reus
 Me perpetim (quod licet)
 Reatus culpatus meum

7.
 In hoc vitæ exilio,
 Miseriarum fontibus

(a) S. August. (b) Thren. 2.

perbo supercilio,
Meaque major fronte,
quam sprevi *Clementiam*,
Contempfi *Bonitatem*,
vovus *abundantiam*,
Excessum, *sanctitatem*.

8.

te, O summa *Charitas*
Majestas increata,
amabilis *BEATITAS*,
Potestas caelo data,
semile millionibus
Noxarum violavi,
multis praesumptionibus,
Contempfi, profanavi.

9.

Te ausum impetere,
Te ausum ferire;
arma in Te vertere,
Et effrons in Te ire
Teo omniscientiam
Explosi in conspectu,
Team *Omnipresenciam*
Irtisi cum despectu.

10.

Non illa tua lumina,
Non oculos verebar,
Non Deitatis Numina,
A quibus conspiciebar,
Lumina cernentia
Rei iniquitatem,

Et ferre non potentia
Hanc mentis foeditatem.

11.

Vos vias contemplantia
Humanas, & progressus,
In imos penetrantia
Rei cordis recessus,
Vos laesi: & justitiam
Contra me provocavi,
Et judicis sententiam
Protervus irritavi.

12.

Ego demens mancipium
Deum de Deo Verum,
Et omnium *Principium*
Metam, *finemque rerum*.
Pessumdare *substantiam*,
Numen annihilare,
Perfectionum gratiam
Conatus exstirpare.

13.

Peccati gravitas, gra-
vem quoque & vehemen-
tem dolorem requirit.

Ubi estis O lacrimae?
Ubi mei dolores?
Ubi gementis Anima?
Continui mærores?
In me desertis omnibus,
Quos haecenus pressistis,

Venite

Venite totis viribus,
Quêis Reos peremistis!

14.

Huc vindicantùm agmina
Exercitus *Dolorum*,
Mea ferre crimina,
Progeniem malorum,
Iras armate taureis,
Dextra gyret flagellum,
Plagis sævite ferreis,
Hoc pectus sit macellum.

15.

Cor istud! cor sævissimo
Metam loco furori;
In prædam immanissimo
Cedo lubens tortori,
Illud in partes scindite,
In frustra dissecate,
Discerpite, dividite,
Torquete, laniate.

16.

Seyron, Procustes, sæviant,
Crudelis furat Scinis,
Bussyris me injiciat
Præsepibus equinis,
Meusque sit sarcophagus
Famentis faux caballi,
Et me Bos antropophagi
Deglutiat Perilli.

17.

Succende taurum, Phalaris;
Are solum caminum,

Confide, ventrem hilaris
Intiliam bovinum;
Lubens cadam Geryoni
Patris ad aras cælus,
Et Erycis abdomini
Fiam feralis eius.

18.

Tormentum atrox, horrore
In me reduc Mezentii,
Cadaver letho putridum,
Mihijunge viventi,
Magis noxarum mutua
Me torquent morticium
Quæ corporis, mens mea
Deo, fert inquilina.

19.

Uncos, cultros, novacula
Sulphur, picem, mucronem
Furcas, rotas, fidiculas
Expediant Nerones,
Omnes furores exerat
In me Domitianus,
In unum, mille confert
Pœnas Vespasianus.

20.

Tiffiphone Caligulas,
Alecto Tamburlanos,
Omnes Megæra incolat
Orci mittat Tyrannos
Secet, urat, dilaniet
Me Diocletianus,

in me fat sæviet
horribus Trajanus.

21.

furor unus sufficit,
licet Styge natus,
meritatem respicit
tantus culpæ reatus,
inferni titio
tantumvis fiam cinis,
tamen sufficio
fit culparum finis.

22.

*Stati Dolor omni
gaudio renuntiat, & a-
nimo, tristibusque ani-
mum occupari desiderat.*
O temeritas!
Te Amor peccavi!
O summa Bonitas,
malum declinavi!
procillas æquoris,
guttulas excessi,
littoris,
improbus congeffi,

23.

homo inter homines,
imò fui brutum,
transgressus ordines,
rationis ductum.

Arbitrio sanissimæ
Abusus Libertatis,
Secutus est stultissimæ
Ductamen Vanitatis.

24.

Ortus mei Principium
Est, Deum Te laudare,
Sed Dæmonis mancipium
Te ausus blasphemare,
O nunquam tot doloribus
Me mater peperisset!
Nec obstetrix me genibus
Infantem excepisset!

25.

Cur vivo? cum sit satiùs
Me mori præ dolore?
Quin! vivere sit gratiùs
Quam mori in dolore!
Æternùm juvat vivere,
Æternùm & dolere,
Nil gaudij admittere,
Sed interruptim flere,

26.

Procul omnis amcenitas,
Cordis hilaritudo,
Procul omnis jucunditas,
Mundi beatitudo,
Exesto, quidquid fletibus
Concire potest moras,
Annos impendam luctibus,
Menses, dies, & horas.

S

27. O

27.
O magne Mundi oculo
 Sol Cæli Luminare,
 Lucis splendorem occule,
 Et mergere in mare,
 Si me reum tot lapsibus
 Non videris gementem .
 Et plenum tot reatibus
 Non lacrimis madentem.

28.
 Te Phœbe, Regem Siderum,
 Jugemque lucis fontem,
 Nunquam cernam imposte-
 rum,
 Nec tuam Luna frontem,
 Nisi fletu undantibus
 Luminibus dolorem,
 Genisque rubescentibus
 Ob crimina pudorem.

29.
 Ego strix Orci, tenebris
 Sum dignus operiri,
 Et spelæorum latebris
 Ceu Bubo sepeliri .
 Nulla lucis lætitia
 Vultûs luctura serenet,
 Sed oculis mœstitia
 Continua perennet.

30.
 Vos Stellæ noctis faculæ,
 Excubiæ cælorum .

Solis, Lunæque famolæ,
 Puerperæ Annorum
 Quaternas vices tempore
 Posthac non alternas
 Nec me vestrorum corpore
 Splendoribus beatis

31.
 Me nullæ Veris Gratæ
 Æstatis blandimenta
 Nullæ Autumni Laetæ
 Gulæ irritamenta,
 Nulla frugum bellaria
 Suo dignentur melle
 Dignum, quem plenus
 Orcino potent felle

32.
 Me Hyems Aquilonibus
 Threjiis constringit
 In me Septestrionibus
 Effusus Arctos ninge
 Tristis Brumæ Strimone
 Experiar furoribus
 Et Rhodopes Sithonibus
 Et grandinis algens

33.
 His Anni tempestatibus
 Et temporis horrore
 Vastis solitudinibus
 Antrorum & squallibus
 Me plectam, si sententia
 Cæli dicat Senatus
 Meusque indulgentia
 Hanc impetret rancore

34.
In tristibus subonibus
In antris hospitabor,
In cavernis, & Draconibus
Concivis sociabor,
In noctibus his & per dies
In petris habitabo,
Et sine requie quies
Placeat, & hanc amabo.

35.
Nympha (Echo) garrula
Per silvas, valles, saxa,
Vocata te! vocabula
In nostris luctus laxa,
Tu ah, vae, heu, audieris,
Tu ah, vae, heu, repone,
Nihil responderis
Hoc gratius sermone.

36.
Millies retuleris
Ah! ah! vae! heu! ge-
mentis,
Natio affeceris
Afflictae vota mentis;
Cum lingua si defecerit
In suos fessa questus,
Natis, si audierit
Auris, doloris aestus.

37.
Nemo sit alloquio
Qui leniat dolorem,

In hoc culpæ deliquio
Quo perdidit Amorem,
Plangam irruentium (d)
Fremibus Draconum,
Luctuque ululanti
Ingenti Struthionum.

38.
Si quod habet absynthium,
Aut aloë amarum,
Aut fundit orbis fontium
Immensus lacrimarum, (e)
Me amaritudinibus
Haustis inebriate,
Pectusque fellis fluctibus
Repletum inundate.

39.
Vos nectar, vos ambrosia,
Vos dulcis favus mellis,
Amari vos symposia
Botri, & Uva fellis, (f)
Vestris potum liquoribus
Fusis meum miscebo, (g)
Vestris luctum sudoribus
Infomnem adimplebo. (h)

40.
Creaturae cum Creato-
re offensae in adju-
mentum & instrumenta do-
loris advocantur.
Peccavi! contremiscite
Omnes nervi, & artus!

S 2 Ad

(d) Mich: 1. (e) Thren: 3. (f) Deuter. 32. (g) Psal: 101. (h) Psal: 6.

Ad Nomen hoc : & discite
 Infaustos culpæ partus.
 Cujus conspectum horruit,
 Et monstrum execratus
 Deus, quod sit, pœnituit
 A se Homo creatus. (i)

41.

Hunc quem fecisse doluit
 Cordis dolore tactus,
 Infectum esse voluit (k)
 Culpæ malo coactus:
 Et quas dolens nequiverat
 Ciere fletus Numen,
 In lacrimarum jusserat
 Nubes abire flumen.

42.

His Caro, quæ corruerat
 Suos, est merfa, fines, (l)
 His vivens omne vixerat
 Funus inter Delphines,
 Naturæ tot reatibus
 Confusæ cùm perirent,
 Gaudebant cæli fletibus
 Quodd merfæ interirent.

43.

Vos Cæli luminaria,
 Vos oculi polorum,
 Vidistis temeraria
 Portenta delictorum,
 Tu Terra, quam in crimi-
 num
 Partem affectam duxi,

Et per te mille fulminibus
 Vindictam in me struam

44.

Aversa turpitudines
 Exhorruit Natura,
 Et vindex in libidines
 Exarsit creatura,
 Quibus ego luminibus
 Vos ausim intueri,
 Quin omnia fulminibus
 Armata clament. FER

45.

Ferite cor hoc ignibus,
 Caput ferite telis,
 Qui vos reus infamibus
 Tot inquinavi malis,
 Vestris abusus gratiis,
 Vestris abusus donis,
 Abusus beneficiis
 Cæli, Terræque bonis

46.

*Creatura in ultimis
 dolentis peccatoris
 cantur.*

Agnosco stultæ furias
 Lascivientes mentis,
 Agnosco & injurias
 In Deum sævientis;
 Vos Creaturæ vindices
 Estote Creatoris.

(i) Gen: 6. (k) ibid. (l) Gen: 7.

Elementa iudices
Severa Peccatoris.

47.

præsto sum : vos aspides,
Colubri, & Dracones,
Pardi, & Tigrides,
Lupi, Canes, Leones,
me famis læviciam
Et rabiem armate,
mictibus hanc BESTIAM
Discerptam devorate.

48.

me, adsum ! me petite
in Cælites Rebellem,
me iras convertite,
In Deum perduellem,
quidquid crudele, rigidum,
Terribile, funestum,
dominandum, horridum,
Me petat, me scelestum !

49.

tolerare, vivere
Quam Dei hostem, præstat,
tabilum debiscere
Quodcúmque mei restat,
fama sit, nec nominis
Superstes retribuentum,
FIT: NON EST: sit cri-
minis,
Meique complementum.

In Gen: 9.

50.

Vos cataclismi pluviae,
Qui cælo decidistis,
Vos nubium exuvia,
Quæ mundum obruistis,
Tumentes æstus fluctibus,
Grandes aquarum montes,
Ejecti terræ ructibus
Magnæ abyssi fontes,

51.

Per oculos hos fluite
Ingentes freti moles, (m)
Per quadraginta pluite
Non tantum missa soles,
Sed perpetim : non obices,
Nec cataractas fugo,
Æternos frontis latices
Evolvatur scaturigo.

52.

Origo posthac fontium,
Et radix sit aquarum,
Non mare, sed scaturientium
Frons ista lacrimarum,
Ex hac plenis scaturiant
Vorticibus torrentes,
Rivos, aures, parturiant
Nares, os, lingua, dentes

53.

Doloris hunc Oceanum
Jugis tempestas premat,
Æoliorum turbinum
Confluctu, mare fremat,

S3

Sint

Sint Africi suspiria,
Austri, & Aquilonēs,
Qui criminum, in brevia,
Allidant Pharaones.

54.

Sed parū est, profluvium
Aquarum lacrimare,
Sanguineum Diluvium
Rubrum cruoris Mare,
Ubertim fas est fluere,
Ubertim ebullire,
Delicta quod eluere,
Aut possit sepelire.

55.

Quidcumque Dolor carnis ex,
Invenerit pœnarum,
Nil centiplex, nil milliplex
Suffecerit plagarum,
Mea excedunt vitia,
Quidquid est tormento-
rum,
Minora sunt supplicia,
Vis major peccatorum.

56.

o Cali admiramini, (n)
Et super hoc stupescite!
Et portæ desolamini!
Proterviam ligete!
Culpa inexplabilis
Æternum læsit Deum,
Qui pœnā nullā flexilis
Æternum plectat reum.

(n) Jerem: 2.

57.

Si tracta celo Sidera
Si Stellas, Lunam, Solem
Si mixta terris æquora
Et UNIVERSI molem
Turbassem, & in NIHILUM
Chaosque redegissem,
Minus, quàm cum piaculo
Commisi, deliquissem.

58.

Si Cherubinos gloria,
Et Seraphim amore,
Omnes Sanctos victoribus
Et Angelos honore,
Si Cælitum palatia
Sprevissem, evertissem
Minus hac insolentia
Deo reus fuissetem.

59.

Si in vos, O Archangeli,
Et Angeli, peccassetem,
In vos, Cælestes Regule,
Si crimen perpetrassetem
Sed abs Dei injuria,
Clementer tulissetis,
Quàm mea tot perjuria
In Deum, quæ videtis.

60.

In Deum omne facinus
Commissum, vos committit,
nit,

est offensæ terminus,
HUNC, vos quoque
Spernit,
grande in vos vitium
are plesteretis,
Nihil iustius supplicium
me non exercetis ?

61.

Creaturæ Dominum
celum non vindicatis ?
non ad Orci clibanum
cremandum deturbatis ?
non rupta sub pedibus
abyssus me dehiscit ?
meis conspectibus
Natura non fatiscit ?

62.

ergo feriamini
Cælorum firmamenta ?
tarda otiamini
reum Elementa ?
celeratum fulmina
Caput cur non vibratis ?
mille picis flumina
me non eliquatis ?

63.

*Confusio Peccatoris ex
beneficiorum acceptorum
memoria.*

O! quæ rerum novitas,
Quæ monstra Bonitatis ?

Paterna quæ Benignitas
Immensæ charitatis ?
Dignum Orci Suppliciiis
Æternum exerceri,
Ceu Natum beneficiis
Amari & foveri ?

64.

Nempe totus invertitur
Et ordo & natura,
Stygis rea defenditur,
Amatur creatura !
Nox in diem convertitur,
Caligo fit Aurora,
Turpis Maurus abluitur
Frontem albus & ora.

65.

O quæ Dei metaphora !
O Tropi qui cælorum ?
Translata in hæc stercora,
Sordésque vitiorum,
De loco, in quo propria
Sunt dona gaudiorum,
Ad scelerum opprobria,
Locumque tormentorum ?

66.

Hostem Dei patimini
O Divi ? & fovetis ?
Mihî patrociniamini,
Pestémque sustinetis ?
Mihî ? qui rupi scedera
Humana, & Divina ?
Inferni, favent sidera,
Ne tumuler ruinâ ?

S 4

66. Fa-

67.
 Favent, amant, & serviunt,
 Indigno Creaturae,
 Promptæ jussis obediunt,
 In vota concessuræ,
 Ab hostibus custodiunt
 Honorant, reverentur,
 Custodes latus ambiunt, (o)
 Et Angeli tuentur.

68.
 Pro meis Numen odiis
 Centuplicat amores.
 Pro meis contumeliis
 Favores, & honores;
 Pro me, suis spiritibus (p)
 Deus mandavit curam;
 In omnibus tramitibus,
 Vîsque præfecturam.

69.
 Hic me pupillæ oculi (q)
 Sui æquiparavit,
 Instarque mundi speculi,
 Ne contrectarer, cavet.
 Jussitque, mille odiis
 Dignissimum, amari,
 Et debitis obsequiis
 Sibi, me observari.

70.
 Ah quem Amoris annulum,
 Arrham Dilectionis,
 Averni ego pabulum,
 Torres damnationis

Enormi sacrilegio
 Læsi, rupi, fœdant
 Turpique fœdifragio
 Ipsummet me damant

71.
 Ah quem? qualémq; Deo
 Deumque laceffivum
 Cui gurgis putris crumena
 Monstrumque coarctat
 Ego stygis compendiosum
 Medulla Furiarum
 Mei amanti, omnium
 Acervo gratiarum?

72.
 Hæc reddis, o homo
 Ingrate, Conditor?
 Nec uno tot, teruncio
 Talenta largitor?
 Insana mens! injurias
 Et odia rependis?
 Amoris vicem, furias
 Pro gemmis lutum

73.
 Cæcutis? an non Patet
 Tuus, qui te creavit
 Quin tuus quoq; frater
 Qui te, ut se, amavit!
 Amavit! sed quem? hæc
 dam
 Platonis Officinam
 Et nautearum sordidam
 Carinam & sentinam

(o) Exod: 23. (p) Plat: 20. (q) Zach: 2. (r) Deuter: 32. (s) Gen: 32. (t) Ibid.

74.

edet! confusus cilia
 Robor vetat levare!
 arum, replet ilia
 Doloris mota, mare!
 o fugiam? quæ montium
 Peram tremens spelæa,
 vultum culpæ conscium,
 Effugiat mons rea?

75.

sterni si me specubus
 Aladam, vides præsentē, (x)
 maribus, si lacubus,
 Me conspicis latentem,
 prædiar caliginem,
 Et noctium tenebras.
 nam noctis ferruginem,
 Scrutaris & latebras.

76.

ne nulla ficus folia (x)
 Velabunt nuditatem,
 Paradisi spolia
 Abscondent sceditatem:
 sum velut diploide (y)
 Confusione vincetus,
 tutionis chlamyde
 Divinæ circumcinctus.

77.

er! sed cur te nomino
 Patrem? parce! erravi!

Dic serve nequam, Domino.
 Non filius, peccavi. (z)
 Tu quidem Patris munere,
 Et funderis favore,
 Sed ego Nati decore
 Nec dignus sum honore!

78.

Paternam in clementiam
 Reus deliqui demens!
 Peccavi in iustitiam, (a)
 Ast Tu in servum clemens
 A facie non abjicis
 Paterna pœnitentem,
 Et noxias non despicias
 Suppliciter fatentem.

79.

*Peccatum, amore Dei,
 ob peccatum mortui, re-
 ciprocâ morte detestam-
 dum.*

Me à Tuo ejicere
 Conspectu, ut Cajnum,
 Et poteras repellere (b)
 Imprimeréque *Signum*
 Terroris, & formidinis, (c)
 Pallorem, & tremorem,
 Sed memor mansuetudinis
 Me foves peccatorem,

S 5

80, Tu

Job: 14. (x Gen: 3. (y Psal: 108. (z Luc: 15. (a Psal: 50.
 Gen: 4. (b Cornel: à Lap. ibid.

80.

Tu in similitudinem (d)
Mortalium es factus,
Et habitus imaginem
Orisque parem nactus,
Tuas dixisti delicias, (e)
Tuasque voluptates,
Humanas inter gratias,
Lulus & comitates.

81.

Ut inquinatum sordibus
Æthiopem lavares,
Et fœdum tot ulceribus
Me Lazarum mundares,
Tuum fudisti sanguinem
In fontem sanitatis,
Lavares ægritudinem
Excessu Charitatis.

82.

Quid? fontem? plena maria,
Tui offers cruoris!
Cum gutta necessaria
Sat tanti foret roris,
Amor Tuus Oceanum
Effundit tormentorum
Pro me, amaritudinum
Plagarum & dolorum.

83.

O inaudita penitio
Justitiæ Rigori!
Quam nimis atrox ultio
Imposuit Amori:

Judex pro Reo plectitur,
Insons culpæ damnatur,
Pœnâ scelus absolvitur,
Nocensque liberatur.

84.

Hanc nemo capax gratiæ
Cælo, Terræve fatuus
Præstare, sed in hostium
Tu (Verbum Caro) factus
Pro me oblatu in cruce,
Amoris es altari,
Et non nisi reciproco
A me cupis amari.

85.

Quin: O ingens miraculo
Potentiæ portento,
Tu Te mihi in ferculo
Sub Panis sacramento
Potumque das, ut rapiam
Me in Tui amorem,
Illecebræque capias
Hac me Convivatorum

86.

O Amor! O dilectio!
O Deus cordis mei!
O insolens refectio
Tam immerentis Reo
An ultra fas est vivere,
Qui tantam charitatem
Experior obruere
Meam indignitatem

(d) Phip. 2. (e) Prover. 8.

87.

dolor mi! quid facies
Tot conscie culparum?
Quibus an ut glacies
Extorris scintillarum?

Amor prior exerit
Quasmet in Te flammās,
Matris instar aperit
Dilectionis mammas!

88.

excitat tot mediis,
Ut ames te amantem,
Nulle dignum odiis,
Nec audis invitantem?

Milles cecideris
Victimam Amori,
Quamquam satis feceris,
Nec reddes par dolori.

89.

Quam vitā Tuā charius,
Quam pro me prodegisti?
Quam morte pretiosius,
Quam lubens subijsti?

Quam me licet immolem
Nulle casum frustra,
Quam reddet similem
Casus in favillam usta.

90.

Tua sum servitia,
Tua sunt nutus natus,
Tua sunt omnia,
Tua, mortisque status.

Nil dignum Servus Domino
Reddet, sua, poscenti,
Cujus fuit sine termino
De jure repetenti.

91.

O Deus meus! liceat
Testari vim Doloris!
Seipsum amor exuat
Spe vitæ longioris,
Pro te mi JESU moriar,
Ut victimer Amori,
Rursus post mortem oriar,
Ut rursus possim mori.

92.

Aut si mori non sufficit,
Fac me annihilari,
Et si honori proficit
Tuò, me annullari,
Fac non sim inter entia,
Ut tibi fiat satis,
Nulla dignus clementia
Pro meis tot erratis.

93.

*Peccatum Deo morte
acerbius, extremi doloris
incentivum.*

Quis unquam vel cum bestia
Tam inclementer egit?
A mundi quis infantia
Tam feròx scelus legit?

Quis

Quis unquam tam immaniter
Tyrannus insanivit?
Quis Deum tam crudeliter
Tormentis appetivit?

94.

Ego Tyrannis scavior
Aggressus innocentem?
Te bellus crudelior
Afflictum pro me sumentem.
Vixi, cecidi, tradidi,
Ferocia tortorum,
Damnavi, morte perdidit
Infami tormentorum.

95.

Hanc in Te truculentiam,
Et hanc crudelitatem,
In tuam innocentiam,
Tuamque charitatem,
Crimen meum exercuit
origo tot dolorum,
Crimen meum enecuit
Te Mundi Redemptorem.

96.

Hoc, hoc Te fecit gemere,
Cruorem hoc sudare,
Hoc in agone tremere,
Ad Patrem suspirare,
Hoc Te oppressit gravius,
Quam crux, quam bajulasti,
Hoc ipsa morte durius,
Quam insons tolerasti.

97.

Quod scelus? quæ iniuria
In Te mi JESU fuit
Immensa Tua charitas
Pro me latrone luit
Hinc super Te dolentibus
Dixi, non me lugere
Sed super vos, undantibus
Per ora rivis, fletibus

98.

Ah verè flere jusseras
Non Te, sed Peccatorum
Qui minùs pœnas lenis
Quàm criminum cœcis
Plùs una te malitia
Affixit Peccatorum
Quàm omnia supplicia
Tuorum tormentorum

99.

Ah da mi JESU perpetuo
Lugere, lacrimarum
Da in hac vita affatim
Luctu non satiarum
Da JESU mi doloribus
Meis æternitatem
Diebus & ut noctibus
Deplorem cœcitatem

100.

Me mille mortes merito
Crudelem Deicidam
Non esse in interitum
Stupefco parricidam

7. prem, mortis artificem
Non esse interfectum,
SU font
charitas
one luit
e dolent
ve luger
adantibus
s, fira
8.
usseras
d Pecca
as len
num co
lita
catorum
pplicia
rmentor
9.
perpet
rimari
affatit
fatiari
loribus
itatem
tribus
ecitatem
10.
es ment
eicidas
eritum
rricidit
Job, 7.

Me vomitam, me faniera
Catharma, excrementum,
Amurcam, lepram, scabiem,
Malorum complementum.

101.

Mihi! ut quid computor
Es inter existentes?
Quem cur sustineor
Tot inter innocentes?
Quem Deus cernere
Nec vult, nec potest ferre,
Utque vitam perdere,
Et quam hostem me videre.

104.
Orbe toto expellite,
Hac lue liberate;
Cicutam hanc evellite,
Virus eradicare.
In ipso stygis gurgite,
Et piceo profundo,
Ne noxia sim, mergite.
Gravisque pestis mundo.

102.

Me sui ipsius & con-
ceptus ob Deum indi-
gne habitum.

Me, si nequam homini
Peccati puræ
Et dignamini
De vestro Creaturæ
Actu, hanc aspici
Quam parem non vidistis,
Et hanc excindite,
Quam diu quam tulistis.

105.
Me fulminum, & ignium,
Et Orci nutrimentum,
Calamitarum omnium
Ultrinsicum fomentum.
Cui consumendo Æquitas
Humana, nec Divina,
Nec sufficit æternitas,
Nec Ditis officina.

106.

Odi memet, & execror
Mihimet gravis factus, (E
Dei hostem abominor,
Qui noxis tot vallatus,
Ut Tartari communibus
Indignus sim tormentis,
Sed novis plectar ignibus
Plagarum instrumentis.

107. Pro

107.
Pro meis novum carceris
 Sit Barathrum peccatis,
Indignus qui cum cæteris
 Coniunctus sim damnatis,
 Nè meo, minùs meriti,
 Tactu contaminentur,
 Visóque me conterriti
 Magis exorocientur.

108.
O Iuda! Dei traditor,
 Et venditor Magistri!
Ego, furentis, proditor,
 Vices agens ministri,
 Tu semel, ego nequior
 Te millies negavi,
 In hoc forsan felicitior,
 Quòd nondum desperavi.

109.
 Tu medius in arbore
 Suspensus crepuiſti!
 Et exta rupto corpore
 In terram effudiſti,
 Et animam in Tartara
 Mersam flammarum rivo;
 Et ego post tot scelera
 Adhuc superſtes vivo?

110.
O ſidus! plenum gloria!
 O Stella perduellis,
Indicens Cælo prælia
 In Dominum rebellis,

O Lucifer Tenebrio,
 Quò tua lux defecta
 In noctem hanc ambigens
 Lethalis te coniecit

111.
 In tenebras præſumptio
 Aternas deturbant
UNA tecum ſeditio
 Tot millia damnata

Ah **UNA** tot municipia
 Tot cæli inquilinæ
Monarchas tot & Principes
 Ad flammeos carceres

112.
UNA! me qui nec nominis
 Nec ſpeciem meorum
 Satis cognoſco ſcelera
 Spirituum reorum

Conſortem dignum carceris
 Ut cum his inquilinæ
 Aternùm miſer ardeat
 In flammeis ulſtris

113.
Vos Dæmones, & Gigantes
 Et ſimul univerſi,
 Unius ob piaculi
 Culpam, in Orcum

Quantumvis dereſtaſtis
 At mihi comparati
Videri vos amabiles
 Forèſtis, & ornati

UN
 Reos p
 A me
 Culpas
 ereas
 Exupe
 vincut
 Frond
 bis nul
 Cum I
 nec est p
 Cum Sa
 vos simp
 illius,
 nos il
 Pars lu
 in nos
 Et pars
 vos per
 Immer
 mixit ne
 Carnis
 do reple
 Dilect
 denas
 Vixit
 & Co
 conſol
 raudan
 114

114.

UNA cogitatio
Reos præcipitavit,
Mentis elatio
Culpavit, & damnavit,
Pœreatus, littoris
Exuperant arenas,
vincunt guttas æquoris,
Frondesque comis plenas.

115.

bis nulla conjunctio (b)
Cum Deo Incarnato,
Ecce est participatio
Cum Salvatore nato,
Simplices, Potentiæ
Illius, Creaturæ,
Nos illius gratiæ
Pars sumus, & Naturæ.

116.

in nos auræ particula,
Et pars divinitatis,
Nos per amoris vincula
Immensæ charitatis,
Proxit nos sibi sanguine
Carnis indutus vestem,
Repletam Numine
Dilectionis testem.

117.

denas trieterides (i)
Vixit Redemptionis,

Cui Pater ephemerides
Præscripsit Passionis,
Præscripsit, & in arbore
Crucis Patri exsolvit.
Pro me litrum cum fœnore,
Et reum me absolvit.

118.

Non his vos Numen gratiis
Dignatum, nec favore,
Æternis sed suppliciis
Justitiæ rigore,
Omnes addixit: fulmine
In singulos vibrato,
Sententiæ discrimine,
Nec gratiæ collato.

119.

Vos mitior æternitas,
Me gravior affliget:
Cum culpæ non sit paritas,
Quæ vos, & me castiget:
In me cuncta irruite
Incendia flammaram!
O inferi! me plectite
Nocentem tot noxarum!

120.

Mala omnia præ pecca-
to eligenda, & sui amor,
Dei amori posthabendus.
Quantò fuisset fatius
Ignes insiliisse?

Et

(i) Concorporei & consanguinei Xti facti estis: & divinæ Naturæ
confortes, S. Cyrillus Ep. Hierosol. Catech. Mystag. 4. (i Ad opẽ-
nam salutem nostram Xtus 33. annis in terris vixit.

Et in Deum consultius
 Nequaquam deliquisse ?
 Culpæque purum inferos
 Aternum habitare,
 Quàm in vindictam superos
 Ultiores irritare ?

121.

Quidquid amens ferocia
 Livorque Tyrannorum,
 Et quidquid in supplicia
 Avernus tormentorum
 Furens potest intendere,
 Hæc, UNUM, præstat pati,
 Quàm vel levi offendere
 Deum culpâ peccati.

122.

O Amor mi! O utinam
 Abundè pati possem!
 Et ad amoris trutinam
 Non jam librare nôssem
 Immensam cruciatuum,
 Et copiam dolorum,
 Sed plenos Orbes luctuum
 Effundere meorum.

123.

Ah utinam dulcissimo
 Cordi vel sic placerem!
 Tibique amantissimo
 Deo solamen ferrem,
 Nihil totius perderem,
 Mundi, Orcisque pœnas,

Quin & vivus descenderem
 Ad flammæ aviscoriam

124.

O instar thuris liceat
 In ara me cremari!
 Et odor Tibi placeat
 Amoris in altari,
 Lubens totus in cinerem
 Aut in carbonem irem
 Si gratum Tibi pulverem
 Bustumque fore scierem

125.

Una plus oblectatio
 Per me Tibi obtenta,
 Fert ponderis, quàm pa
 Et omnia tormenta
 Quæ sine fine meritum
 Reum possent ferire,
 Aut penitus interitum
 Culpæ pœnam concit

126.

O utinam! ne laberer
 Incautus sapuisse!
 Et mala tot, ne pleeteret
 Sanus intellexissem!
 Et funeris novissima
 Futura providissem,
 Nec toties mitissima
 Te Bonitas læsissem!

127.

Tunc poteram præcordia
 Divina demulcere,

veterana odia
culparum abolere!
ad thronum Clementiæ
offensam expiare,
ad tribunal gratiæ
locamen impetrare.

128.

Tuo, Te solatio,
gratiâ privavi!
Te delitio
calico fraudavi!
amore futili
Soma nitentis luti,
oris bulla fragili,
Tumore dissoluti.

129.

Amor meus, tradidi,
Malisque tot immerfi,
Te vendidi,
Universi,
obtrusi cymbium
Amarum magis felle,
obtruli ablynthium
Te nectare & melle.

130.

To ingratitude
Cum frenore retunde!
tu amaritudinem
me rursus refunde;
cumque potum dederis
ad usque bibam fæces,

Mille licet miscueris
Tormenta, poenas, neces,

131.

Te jure decet gaudium,
Me torqueant mœrores
Meluctus, fletus, tædium,
Tormenta, crux, dolores;
Quantumvis dones veniam.
Tortore tamen gravi,
Monebit conscientiam
Interna vox: Peccavi!

132.

*Peccata aliena, dolendi materia abundans:
quid ni ergo etiam, inò.
& magis propria?*

Quamvis nullo contagio
Me scelerum culparet,
Nec gratiæ naufragio
Mersum noxa damnaret,
Uberrim tamen gemere
Deceret, & dolere,
Cordéque toto fremere,
Singultibusque flere.

133.

Ut si vel unus hominum
Tot inter milliones,
Te UNIVERSI Dominum
Læssilet, ultiones

T

Sat

Sat foret de me fumere
Continuis lamentis,
Injuriámque plangere
Afflictæ læctu mentis.

134.

Et ego ficus lumina
Omittam irrigare?
Quæmplura damnant crimina
Quàm guttas volvat mare?
Quisquis stellas per æthera
Est potis numerare,
Hic mea quoque scelera
Est potis computare.

135.

Millenis dignus mortibus
Cæli, Terræque reus,
Nunquam sat dignis fletibus
Me dolor plectet meus,
Novas licet Iustitia
Dei, pœnas crearet,
Nunquam sat pro malitia
Pœnarum irrogaret.

136.

Peccatum quia à Beatissimis
in cælo abominabile, nobis
dolendi materies.
Quin & Senatus Cælitum,
Chorusque Beatorum,
Cui Tu, mi Deus! UNICUM
ES BONUM, UNUM, VERUM,

Es Infinita Bonitas,
Fugis Beatitudo,
Amabilis Suavitas
Mentis hilaritudo.

137.

Te intuentes diligunt
Tui ardent amore,
Tui offensam sentiunt,
Tanguntur & dolent
Mallentque cuncta perire
In nihilum abire,
Quàm levi te offenderent
Culpæque Te ferunt.

138.

O Divi! quæ spectacula
Catastraphen horrentem,
Infanda quæ piacula
Ingrati Peccatoris,
A me vidistis constructa
Infami Architecto,
Sanctasque leges diruta
In Strygem non proposita.

139.

Vobis exosus, fontibus
Tot calculis notatus
Tot scelerum reatibus
Et noxis infamatus,
Vestra sum tribunalia
Ausus interpellare,
Et effrons ad subsellia
Opem vestram rogatus.

140.

vos penitentiã
Fenos hilarare,
atq; vobis vehementiã
Contritus vos pacare
ces tot, doloribus
alierem compensare,
Caelites sceleribus
sumpsi irritare!

141.

noxarum odia,
detestationes,
vestra in præcordia
moris sanctiones,
& nunc, tot actibus
mere, legerentur
& velut ictibus
cor mallearetur.

142.

cor adamantinum
fracta dirumpatur,
arere silicinum
mola conteratur,
contritum respici (1)
humiliatum,
te nullum despici
appliciter prostratum.

143.

vos testor O Sidera!
ignus gratiarum
& tanta scelera
petitium mearum?

Nihil præter supplicia,
Nihil præter tormenta,
Et Numinis iudicia
Merebar in momenta.

144.

Abiectus quàm in stercore (m)
Putrescam ut jumentum,
Putri percussus ulcere (n)
Immergar in fimetum,
Meique desiderijs
Cordis tradar relictus, (o)
Novisque semper vitis
Sim reus & obstrictus.

145.

Hoc Dæmonum supplicium,
Hæc pœna Damnatorum.
Hoc atrox exercitium
Dolorum æternorum,
Odisse Numen, nec posse
Amare, revereri,
Virtutis opus nec nôsse
Nec legem exerceri.

146.

Sed æviternis odijs
In Deum desævire,
Horrendis & blasphemijs
In sanctum nomen ire,
Ut velut canes mordeant
Authorem sæculorum,
Iráque pejus ardeant,
Quàm flammis Inferorum.

T 2

247. Et

psal. 50. (m) Ioel. 1. (n) Job. (o) Ioel. 1.

147.
 Et hanc ego voraginem
 Pœnarum officinam,
 Hanc scelerum farraginem,
 Et odii sentinam,
 Infelix stygis incola
 Æternum habitabo?
 Deumque per tot sæcula
 Rebells blasphemabo?

148.
 In hunc mortis oceanum,
 Et barathrum abyssi
 Me merfit furor criminum,
 Cælique fors amissi,
 Et hinc indignus cernere,
 Indignus Te videre,
 Malis dictis incessere,
 Et cogar devovere?

149.
 O tormentorum maximum
 Et omnium malorum;
 Tot execrandas Dæmonum,
 Vocésque damnatorum
 Audire semper, rabie
 Iræque cor bullire,
 Deumque sine fatie
 Blasphemiis ferire.

150.
 O Deus meus! liceat
 Æternum cruciari!
 Sed & prius displiceas
 Peccatis inquinari!

Expertem fas sit crimine
 Ardere, & amare,
 Intérque flammæ fulmine
 Pœnâsque Te laudare.

151.
Magnitudo
 eordie Dei in peccato
 proponitur ad speculandam.
 Sed quæ Tui dignatio
 Quæ cura miserentis
 Quam facilis oblatio
 Dei, servum foventis
 Sua gazophilacia,
 Opesque meritum
 Offértque mortis pretium
 Pro litro peccatorum.

152.
 Effusi pro me sanguinis
 Thesaurum Deitatis
 In salutem hominis,
 Et pensum libertatis
 Depromit, ut me liberos
 A iugo servitutis,
 Et inimicum duceret
 In Patriam salutis.

153.
 Tu miserator Dominus!
 Misericorsque Pater,
 Frumentum Tu, Tu pariter
 Tis plenus meri Cratere.

157.

O saginatum vitulum
 Ex adipe frumenti!
 O sacrum Patris epulum
 Tam grandis sacramenti!
 O dulcem vini poculum!
 O charitatis rorem!
 Quod nullum vidit sæculum,
 Quo potas peccatorem!

158.

Ut animi lætitiã,
 Mentis hilaritatem
 Prodas, addis & musicam,
 Vocisquę suavitatem,
 Totumquę facis gaudiis
 Cœnaculum sonare,
 Et animum tripudiis
 Concessis exultare.

159.

In partem vocas Angelos
 Tuorum gaudiorum,
 Omnesquę cœli regulos
 Et incolas polorum,
 Ut super pœnitentiã
 Unius Peccatoris
 Tecum agant lætitiã
 Amoris & honoris.

160.

Paterni patrimonii
 Sic amas Decoctorem?

T 3

Tul-

propinas omnibus,
 Das etiam Te rimentis,
 cum peccatoribus, (q)
 præbesque Te famenti.

154.

Convivias, nunciis (r)
 Alexipus viarum,
 sacris lautis
 epulis escarum,
 claudos, & debiles
 Paucis, nihil merentes,
 que præbes nobiles
 laturas egentes.

155.

Patris amantissimi
 Vices, & partes agis, (s)
 que scelestissimi
 Duris moveris plagis,
 longinquo conspicis
 Me ad te revertentem,
 calore fœdum accipis,
 Et fordibus fœtentem.

156.

panis amplexibus,
 Et obviam festinas,
 stringis nexibus,
 osculum propinas,
 Primam, & annulum
 Tubos reverso dari,
 mandas vitulum,
 epulum parari.

Tuique testimonii
Legisque desertorem?
O IESU? quid tenerimo
Tuo restat amori?
Nisi ut Te miserimo
Des totum peccatori?

161.

Das: quin imò comunicas,
Ceu fores mecum UNUS,
Et intimi magnificas
Amoris in me munus;
Nam Deum Deus exiit,
Ut fiat Homo Deus,
Et Homo Deum induit,
Ut Homo fiat Deus.

162.

O grande beneficium!
O magnum sacramentum!
Hoc summum artificium
Amoris argumentum,
Hoc maximum miraculum,
Quo majus nequit dari,
Quod cœlites spectaculum
Non possunt sat mirari.

163.

Hoc divinarum opus est
Misericordiarum,
Amoris iste scopus est,
Hæc meta gratiarum,
Qua salvum cupit hominem,
Et gloriâ donari,

Et interire neminem,
Sed cœlo coronari.

164.

Hoc opus super omnia
Est operum Tuorum
Quo Patris agis munia
Tuorum filiorum,
Mavisque reis parcere
Et mitis misereri,
Quàm sævus ultor plebi
Et iudex trux haberi.

165.

Humilis in Dei
tate fiducia.
Ego drachma abscondita,
Quam querens invenit
Ego sum ovis perditâ,
Quam lassus quæsit
Et è prædonum denibus
Ereptam sustulisti,
Et in (lupis frementibus)
Ovile retulisti.

166.

Ego vermis, & non homo,
Sum factus ut jumentum
Et Tu in Tua me Domo
O gratiæ portentum!
Honore me & gloria
Indignum coronasti,
Et Principem in regia
Paterna collocasti.

167. Q

167.

Quas vices gratitudinis,
Quas referam amoris?
Quas grates multitudinis
Laboris, & favoris?
Infinita Bonitas
Tot beneficiorum!
Inexhausta largitas
Donorum Divinorum!

168.

Nulla mens complectitur,
Nec intellectus capit,
Quis mortalis perditur,
Et nil caeleste sapit,
Nec iusta silentia
Vox omnis obmutescit,
Nec mans Eloquentia
Fratiscit, & tabescit.

169.

Quae miserentis Domini
Adoro Bonitatem,
Quaeque supplex Numini
Involvo vilitatem,
Quae posco sapientiam
Terra, putredo, Cinis,
Quae veneror clementiam
Quae iustitiam amaram finis.

170.

Miserentia,
Quae non consumpsi summi,

Debetur, & victoriae
Nostrae caeleste munus,
Tuam misericordiam
Aeternam decantabo,
Et infinitam gloriam,
Nomenque dilaudabo.

171.

Anacephaleosis 'Dolo-
ris & Amoris Dei super
omnia, & ex hac verae
Contritionis Synæresis.
O insolens insania,
Qua vixi dementatus!
Cur mundi haec inania
Ceritus sum sedatus?
O stulta rerum somnia!
Quis credens insanivi!
O fluxa, fluxa omnia
Quae amens appetivi!

172.

Cur haec mundi crepundia
Tam serio dilexi?
Cur vera caeli gaudia
Incurius neglexi?
Cur vanis vanitatibus?
Cur credidi fortunae?
Cur castis voluptatibus,
Carnisque importunae?

173.

Cur verum ego gaudium
Te Deus non amavi?

T 4

Cur

*Cur omnium compendium (t)
Te serò estimavi?
Te pulcritudo tam vetus
Tam nova, nimis serò,
Amavi, fluxarum latus
Delictarum mero.*

174.

*O Deus meus! utinam
Te citius amassem!
Et peccatorum sarcinam
Onusque declinassim!
Nec tam crudelis Domini
Fuissem iugo pressus,
Nec manceps factus Dæmoni,
Malisque tot oppressus.*

175.

*Ah tædet, pudet, poenitet,
Blennum insanivisse,
Et, qui dolores continet,
Mundo inservivisse!
Ast nunc, quantumvis seriùs
Ad Te suspiro, clamo,
Et quàm priùs, jam veriùs
Te amo, amo, amo!*

176.

*Te amo super omnia
Creatæ & creanda;
Opes, mortis semina,
Et lucra detestanda,
Grandes honorum titulos,
Fumos & vanitates,*

*Auròque fusos vitulos,
Carnisque voluptates.*

177.

*Abominor, & exereor
Quo fui captus visco,
Tota mente in Te seror,
Te solum concupisco,
Procul, quid quid non
est*

*Sit, vani vis ardoris
Nam solus scopus meorum
Deus, & fons amoris.*

178.

*Non interruptis fletibus
Opprobria dolebo,
Et lacrimarum imbribus
Sinus meos replebo.
O si infectum reddere,
Quod factum est, liceret
Differre nil, nil parceret
Industriæ liberet.*

179.

*O si qui malis visibus
Disparuere soles,
Et temporum reflexibus
Præteritorum moles,
Redirent ad infantiam
In verno flore firmam
Primamque innoceantiam
Puramque culpâ vitam.*

180. Quam

180.

Quanto momenta nobilis
Horasque pretiosas
Mercarer sumpta temporis,
Et dies otiosas
Virtuta nulla fluere
Tuo non sacra cultu,
Nec oculorum ruerent
Ictus vibrati vultu.

181.

Quam stringerem amplexibus
Quae prius aversabar,
Plenis amoris nexibus,
Quae prius oblectabar,
Nunc anxia divitias
Prudentius tenerem,
Et spiritus delirias
Consultius foverem.

182.

Ah! ah! quis mihi meritos
Sufficiat dolores?
Ut affatim praeteritos
Plangam reus errores?
Ah doleo! doloribus
Non ex timore natis,
Nec Aegyptis quod ardoribus
Cremandus cum Damnatis.

183.

Non quia caelum perdidit
Sedem Beatitatis,

Et Paradiso excidi
Abyssu voluptatis,
Non quia *Ultor* Deus es
In saecula futura,
Sed quia Deus meus es,
Et ego Creatura!

184.

Amor Dei super omnia
excedit omnes creaturas
possibiles & existentes.
Te amo super omni,
Quaecumque sunt, & erunt.
Quae fingere ingenia
Possunt, vel potuerunt,
Non quia Te amantibus
Mercedem polliceris,
Sed quia *DEUS OPTIMUS*
FUISTI, ES, & ERIS,

185.

Te Deus meus *UNICUM*
BONUM amans, amabo,
Te praeter nullum gaudium
Posthac desiderabo,
Tu solum mihi praemium,
TU MERCES MAGNA NI-
MIS,

186.

Tu summa amabilitas,
Tu ipsa pulchritudo,

Tu

Tu

Tu copiosa suavitas, (u)
Tu cordis plenitudo,
Tu omni melle dulcior,
Sapidiórque musto,
Tu lacte nutritibilior,
Cùm Te mi Deus gusto.

187.

Tu omni luce clavior, (x)
Splendidiórque sole
Tu Stellis es nitidior.
Omnique cali mole,
Tu mihi super aureas
Agenteasque gazas
Es charior, & gemmeas,
Et baccas pretiosas.

188.

Tu mihi super Onyches.
Smaragdos, & Beryllos,
Sapphiros, & Sardonyches,
Et Indiæ lapillos,
Tu Adamante charior,
Chrysolit hique auro,
Achate pretiosior,
Et omnium thesauro.

189.

Tu nunquam exstinguibilis, (y)
Et semper ardens ignis,
Tu flamma delectabilis,
Quæ sacros æstus gignis,
Accende me, ut ardeam,
Et Conflagrem amore,

Et in favillas abeam
Tuo flammans ardore

190.

Totus accendar ignibus,
Ut diligam Te totus,
Flammis urar perennibus
Afflatu Tuo totus,
Tecum, qui amat quidpiam
Te, Deus, amat minus,
Aut præter ten et uspiam
In suos claudit sinus.

191.

Tu totum Tibi vendicas
Cordis humani fundum,
In hoc te SOLUS collocas
Admirtis nec secundum
Sedem Tuam non patieris
Cuivis hospitalem,
Hac tota solus fruieris,
Et non fers corrivalem.

192.

Nam celo cùm descendens
E throno majestatis,
Et carneam indueres
Vestem mortalitatis,
Mancipium me Dæmonis
Amore coemisti,
Et litro tui sanguinis
Me servum redemisti.

163.

hoc, Amoris gravitas,
Audendum, Te coëgit,
Eripale Divinitas
In hominem compegit.
Et non est in tempore
Homo in Terras, missus
In mortali corpore
Mortalis Deus visus.

194.

Verbum Altissimi
Infantem mutum fecit,
In antri vilissimi
Præsepium projecit,
Infantum, contemptum, pau-
perem,
Gementem, & plorantem,
In Naturæ carcerem
Conclucit exulantem.

195.

Orator mundi artificem
Et rerum conditorem
Sæpi fecit Opificem,
Et fabrum lignatorem,
Josepho Patri subditum,
Et Matri obsequentem,
Et sudore madidum,
Et frigore trementem.

196.

Et duras imposuit
Vite necessitates,

Orsusque telam texnit
Crucum calamitates,
Exercuit opprobriis,
Ludibriis afflixit,
Mortisque, tot blasphemis
Reum, ferox, addixit.

197.

Amor movit formidinem
In horto deprecanti,
Sacrum sudare sanguinem
Fecit agonizanti,
Et, ut latronem, militum
Cohortes captivarent,
Suoque juri subditum
Catenis vincularent.

198.

Hic duxit ad Subsellia,
Et Præsidum senatum,
Ad terna tribunalia
Constanter accusatum,
Flagris scidit immanibus,
Spinisque caput cinxit,
Mortisque, suis manibus,
Chirographum affixit.

199.

Sic ultimùm in arbore,
Mi Deus, obiisti,
Et me in Tuo latere
Captivum inclusisti,
Asylum hoc refugii
Tuus expandit Amor,

Et

Et ultimus supplicii
Me vocat ad Te clamor.

200.

Clavos inter & vincula
Aporis & torturas,
Caput luans in oscula
In aurem insufurras,
TUI AMORE MORIOR,
UT REDAMES AMAN-
TEM,
SIC AMOR MORTE DURIOR
ME COGIT EXSPIRAN-
TEM.

201.

Te Deus meus eligam
Quem prior elegisti,
Te Amor meus diligam,
Quem prior dilexisti,
Præstat cessare vivere,
Et mori hinc migrantem,

Cessare quàm diligere,
Te Deus, me amantem.

202.

Cùm nullum punctum
poris
Sit, hora, vel momentum
Quo mihi non contuleris
Opis Tuæ fomentum,
Qui me tot beneficiis
Dignaris immerentem
Et prævenistot gratis
Indignum Pœnitentem.

203.

Sic nullum tempus traham
Nec hora, nec momentum
Quod non amantis videris
Fidelis argumentum.
Nam TE amare vita est,
Amare mors cessare,
In hoc vis omnis fœta est,
Aut mori, aut amari.

Quoniam iniquitates meæ supergravi
sunt caput meum: & sicut opus grave
gravatæ sunt super me *Psal. 34.*
confitebor adversum me in iustificationem
meam Domino: & tu remisisti impietatem
peccati mei. *Psal. 33.*

A Ccipe Sacrificium confessionum mearum de
linguæ meæ, (a) quam formasti & excitavit
confitear nomini tuo: & sana omnia ossa mea
cant, Domine quis similis tibi? Neque enim

(a) S. Augustinus lib. 5. Confess; cap. 1.

quid in se agatur, quid tibi confitetur : quia ocu-
 tum non excludit cor clausum : Nec manum
 repellit duritia hominum : Sed solvis eam cum
 misericordis, aut miserans, aut vindicans & non est, qui se
 defendat à calore tuo. Sed te laudet anima mea, ut
 confiteatur tibi miserationes tuas, ut laudet
 Non cessat, nec tacet laudes tuas universa creatura
 nec spiritus omnis hominis per os conversum ad te :
 nec animalia, nec corporalia, per os considerantium ea;
 exurgat in te à lassitudine anima nostra, innitens eis,
 quæ fecisti : & transiens à te, qui fecisti hæc mirabiliter
 tibi refectio & vera fortitudo.

Defecit in dolore vita mea, & anni mei
 in gemitibus. *Psal. 30.*

Erò te amavi pulcritudo tam antiqua, & tam nova,
 (b) serò te amavi. Etecece intus eras, & ego foris,
 tibi te quærebam, & in ista formosa, quæ fecisti, de-
 sideriis irruebam. Mecum eras, & tecum non eram.
 Me tenebant longè à te, quæ si in te non essent, non
 erant. Vocasti, & clamasti, & rupisti surditatem meam.
 Percussisti, splendisti, & fugasti cæcitatem meam.
 Ingrasti, & duxi spiritum, & anhelò tibi. Gustavi, &
 sitiò: Tetigisti me, & exarsi in pacem tuam.

Anxiatus est super me spiritus meus : in
 me turbatum est cor meum. *Psal. 142.*

Quis similis tibi eriam in diis Domine ? (c) Quis si-
 milis tibi ? Magnus in sanctitate, terribilis atq;
 laus.

(b) Idem Conf : lib. 10, cap. 27. (c) S. Augustinus soliloq, cap. 33.

laudabilis & faciens mirabilia ? serò te cognovi lumen
 rum, serò te cognovi. Erat autem nubes magna & tenebr
 sa ante oculos vanitatis meæ, ità ut videre non poss
 lem iustitiæ, & lumen veritatis. Involvebar in tenebris
 tenebrarum, tenebras meas amabam, quia lumen
 cognoscebam. Cæcus eram, & cæcitatem amabam
 & ad tenebras per tenebras ambulabam. Quis inde
 eduxit, ubi eram homo cæcus sedens in tenebris,
 umbra mortis ? Quis accepit manum meam, ut
 me educeret ? Quis est ille illuminator meus ?
 eum quærebam, & ipse quæsit me ; non voca
 cum, & ipse vocavit me. Quis est ille ? Tu es Do
 ne Deus meus, misericors, & miserator : Pater
 cordiarum, Deus totius consolationis. Tu sancte
 mine Deus meus, quem confiteor toto corde meo,
 rias agens nomini tuo. Non te quærebam, tu me qu
 sivist : non te invocabam, tu me vocasti ; Vocasti
 me nomine tuo. Intonasti desuper voce grandi
 teriorem aurem cordis mei : Fiat lux, & facta est
 & discessit nubes magna, & liquefacta est nubes
 brosa, quæ operuerat oculos meos, & vidi lucem
 & cognovi vocem tuam, & dixi : Verè Domine.
 es Deus meus, qui eduxisti me de tenebris, & t
 mortis, & vocasti me in admirabile lumen tuum,
 video. Gratias tibi illuminator meus. Et conv
 sum, & vidi tenebras in quibus fueram, & abyssi
 nebrofam, in qua jacueram, & contremui, & ex
 & dixi : Væ ! væ ! tenebris meis, in quibus jacui ! væ
 cæcitati illi, in qua videre non poteram lumen

lumina tua ! vā prāteritā ignorantīā meā , quando non co-
 noscebam te Domine . Gratias tibi ago illuminator ,
 liberator meus , quoniam illumināsti me , & cogno-
 uisti me . Serō te cognovi veritas antiqua , serō te cogno-
 uisti veritas aeterna ; tu eras in lumine , & ego in tenebris ,
 non cognoscebam te , quia illuminari non poteram
 te , & non est lux extra te .

Domine ante te omne desiderium meum ,
 & gemitus meus à te non est absconditus .

Psalm: 37.

Optissime , magnipotens Deus spirituum universae
 carnis , * cuius oculi sunt , super omnes vias filio-
 rum Adam , à die nativitatē eorum , usque in diem
 mortis eorum , ut reddas unicuique secundum opera sua ,
 bona vel mala : ostende mihi ut confitear tibi paupertate
 meam , quoniam dixi , quod dives essem , & nul-
 lum egerem , & nesciebam , quoniam pauper eram ,
 nudus , miser , & miserabilis . Credebam enim
 fore aliquid , cum nihil essem . Dixi sapiens efficiar ,
 cultus factus sum . Cogitabam me esse prudentem ,
 acceptus sum , & video nunc , quia donum tuum est ,
 quo nihil possumus facere , quia nisi tu Domine
 audieris civitatem , frustra vigilat , qui custodit eam .
 docuisti me , ut cognoscerem me , quia dereliqui-
 ste , & probasti me , non propter te , quod cognosce-
 re me , sed propter me ; ut cognoscerem me . Nam ut
 Domine credebam me aliquid fore ex me , existi-
 mabam

Augustinus Soliloq. cap. 15.

mabam me sufficere per me, nec percipiebam
 niam tu regebas me, donec aliquantulum te elonga-
 me, & cecidi statim in me, & vidi & cognovi
 niam tu regebas me: & quod cecidi, fuit ex me
 quod surrexi, ex te. Aperuisti mihi oculos lux,
 citasti, & illuminasti me, vidi quoniam tentatio
 ta hominis super terram, & quod gloriari non valet
 te te omnis caro, nec justificatur omnis vivens,
 niam siquid boni est, parvi vel magni: donum
 est, & nostrum non nisi malum est. Unde igitur
 riabitur omnis caro? Nunquid de malo? Hic
 est gloria, sed miseria. Sed nunquid gloriabitur
 bono? Nunquid de alieno? Tuum Domine est
 num, tua est gloria: qui enim de bono tuo gloriatur
 bi quaerit, & non tibi quaerit, hic fur est, & latro
 similis est diabolo, qui voluit furari gloriam tuam,
 enim laudari vult de tuo bono, & non quaerit
 gloriam tuam, sed suam, hic licet propter tuum
 num laudetur ab hominibus, a te tamen vituperatur
 quia de dono tuo non tuam, sed suam gloriam
 fivit. Qui autem ab hominibus laudatur vituperatur
 te, nec liberabitur condemnante te. At tu Domine
 formator meus ex utero matris meae, non me
 dere in illa exprobratione, ut exprobretur
 voluisse gloriam tuam. Tibi enim sit gloria,
 est omne bonum: nobis autem confusio faciei,
 miseria, quorum est omne malum, nisi tu volueris
 reri. Misereris quippe Domine, misereris omnium
 & nihil odisti eorum, quae fecisti, & das nobis
 nis tuis, & ditas nos Domine Deus inopes opimis

Quoniam diligis pauperes, & divites facis eos di-
 scis tuis. Ecce nunc Domine pauperes nos filii tui su-
 mus, & pusillus grex tuus, aperi nobis januas tuas, &
 erant pauperes & saturabuntur, & laudabunt te, qui re-
 runt te. Scio enim Domine, & confiteor docente
 quoniam illi soli, qui cognoscunt se pauperes, &
 sicutur tibi paupertatem suam, dirabantur à te,
 nam qui se divites existimant, cum sint pauperes,
 suis divitiis inveniuntur exclusi. Ego igitur confiteor
 Domine Deus meus paupertatem meam, ut sit tibi
 gloria tota, quoniam tuum est bonum per me ge-
 m. Domine confiteor, ut docuisti me, nihil aliud
 quam universa vanitas, umbra mortis, & abyssus
 adum tenebrosa, & terra inanis & vacua, quæ sine
 benedictione nil germinat, fructum quoque non
 dat, nisi confusionem, peccatum, & mortem. Si quid
 unquam habui, à te recepi, quidquid boni ha-
 tuum est, vel à te habeo. Si quando steti, per te
 sed quando cecidi, per me cecidi: & semper in-
 jacuissem, nisi tu me erexisses; semper cæcus fui-
 ssem, nisi tu me illuminasses. Quando cecidi, nunquam
 erexisses, nisi tu mihi manum porrexisses. Postquam
 etiam erexisti, semper cecidissetem, nisi tu me susti-
 nisses. Sæpius perissem, nisi me gubernasses. Sic
 Domine, sic semper gratia tua, & misericordia
 prævenit me, liberans me ab omnibus malis, sal-
 vans à præteritis, suscitans à præsentibus, & muniens
 à futuris: præcidens etiam ante me laqueos peccatorum,
 & occidens occasiones & causas: *quia nisi tu hoc mihi fecisses,*
 U ego

ego omnia peccata mundi fecissem. Quoniam scio
ne quòd nullum peccatum est, quod unquam fecerim
mo, quod non possit facere alter homo, si Creator
à quo factus est homo. Sed quòd non facerem, tu
sti: quòd abstinerem, tu iussisti: & quòd tibi crederem
gratiam tu infudisti. Tu namque Domine rogasti
tibi & mihi: ut adulterium: & omne aliud peccatum
non committerem, gratiam, & lumen donasti.

Confitebor tibi Domine in toto corde
meo: narrabo omnia mirabilia tua.

EGo autem sum filius ancillæ tuæ, qui me
davi manui tuæ. * jam his meis pauperculis
fessionibus confitear tibi liberator meus toto corde
& reducam ad mentem meam omnia bona, quæ
sti mihi à juventute mea omni vita mea. Scio
quòd ingratitudo multum tibi displiceat, quæ
totius mali spiritualis, & ventus quidam desiccans
urens omne bonum, obstruens fontem divine
cordiæ tuæ super hominem: qua & mala mortua
oriuntur, & viva jam opera moriuntur, &
adipiscuntur. Et ego Domine gratias tibi agam
sim ingratus tibi liberator meus: quoniam liberator
Quoties jam me absorbuerat ille Draco, & tu
ab ore ejus extraxisti me. Quoties ego peccavi
se paratus fuit deglutire me: Sed tu Domine
defendisti me. Cùm contra te iniquè agebam,
tua mandata frangebam, stabat ipse paratus ut
ret ad infernum, sed tu prohibebas. Egote

* s. Augustinus soliloq. cap. 18.

benignissimæ pietatis tuæ. Confitear tibi beneficia
 magna, quoniam eripuisti me de inferno inferiori
 mel, & secundò, & tertio, & centies, & milles
 ego semper ad infernum tendebam, & tu me semper
 ducebas, & justè milles damnasses me, si voluisses.
 Noluiti quia amas animas. & dissimulas peccata
 num propter penitentiam Domine Deus meus, misericordiam
 misericordiam in omnibus viis tuis. Nunc ergo
 hæc Domine Deus meus, & cognosco per lumen
 & deficit anima mea in misericordia tua magna,
 est super me: quoniam eripuisti animam meam
 no inferiori & me ad vitam reduxisti. Totus enim
 in morte, totumque me resuscitasti. Tuum igitur
 totum id, quod vivo, & totus totum me tibi
 Totus spiritus, totum cor, totum corpus, tota
 vivat tibi, vita mea dulcis: quoniam totum me
 ut totum me possideres: totum me refecisti, ut
 merehaberis. Diligam te igitur Domine, virtus
 diligam te ineffabilis exultatio mea, & vivat, jam
 mihi, sed tibi tota vita mea, quæ perierat in misericordia
 resuscitata est in misericordia tua, qui es Deus
 cors & miserator, & multæ misericordiam in millibus
 qui diligunt nomen tuum. Idcirco Domine Deus
 meus, sanctificator meus, jussisti in lege tua
 gam te toto corde meo, tota anima mea, tota
 mea, tota fortitudine mea, & totis viribus meis, &
 tiam ex intimis medullis cordis mei; omnibus
 momentis, quibus fruor bonis misericordiam tuam
 niam semper perirem, nisi quia semper me vivificasti.

momento me tibi obligas, dum omni momento
 magna tua beneficia præstas. Sicut ergo nulla
 est, vel punctum in omni vita mea, quo tuo bene-
 non utar: sic nullum debet esse momentum, quo
 non habeam ante oculos in mea memoria, & te
 diligam ex omni fortitudine mea. Sed nec hoc
 nisi tu dederis mihi, cujus est omne donum bo-
 & omne datum optimum descendens à Patre lumi-
 apud quem non est transmutatio, nec vicissitudi-
 obumbratio: Non enim est volentis, neque curren-
 sed tui miserentis, ut diligamus te. Tuum est Do-
 hoc donum, cujus est omne bonum: jubes te di-
 da quod jubes, & jube quod vis.

Merere mei Domine quoniam infirmus
 sum: sana me Domine quoniam contur-
 bata sunt ossa mea: Et anima mea turba-
 ta est valde, sed tu Domine usque quo?
Psal. 6.

agrotabam & excruciabar, * accusans memet ip-
 sum solito acerbius nimis, ac volvens ac versans me
 vinculo meo, donec abrumperetur rotum, quo
 exiguo tenebar, sed tenebar tamen. Et instabas
 occultis meis Domine severâ misericordiâ, flagel-
 geminans timoris & pudoris, ne rursus cessarem,
 non abrumperetur id ipsum exiguum & tenue, quod
 auferat, & revalesceret iterum, & me robustius al-
 ligaret.

V 3

6. Augustinus Confess: cap. 11. lib. 8.

ligaret. Dicebam enim apud me intus ; Ecce
 fiat, modò fiat. Et cum verbo jam ibam in pla
 Jam parè faciebam ; & non faciebam ; nec re
 tamen in pristina, sed de proximo stabam & resp
 Et idem conabar, & paulò minùs ibi eram, &
 minùs jam jamque attingebam & tenebam ; &
 eram, nec attingebam, nec tenebam, hæsitans
 morti, & vitæ vivere, plùsq; in me valebat deterius
 tum, quàm melius insolitum, punctumq; ipsum tem
 quo aliud futurus eram, quantò propius admo
 tantò amphorem incuriebat, horrorem ; sed non
 bat retro, nec avertebat, sed suspendebat. Re
 me nugæ nugarum, & vanitates vanitatum, &
 amicæ meæ, & succutiebat vestem meam carna
 submurmurabant ; Dimittisne nos ? Et à momen
 non erimus tecum ultra in æternum ? Et à mo
 isto non tibi licebit hoc & illud ultra in æternum
 quæ suggerebant in eo, quod dixi hoc & illud
 suggerebant, Deus meus ? Avertat ab anima
 misericordia tua. Quas lordes suggerebant ? qua
 cora ? Et audiebam eas jam longè minùs, quàm
 dius, non tanquam liberè contradicentes, eundem
 viam, sed velut à dorso muslitantes, & disceden
 quasi furtim vellicantes, ut respicerem. Retra
 tamen me recunquantem abripere, atque excutere
 & transilire quo vocabar, cum diceret mihi con
 violenta : Purasne sine istis poteris ? Sed jam
 mè hoc dicebat. Aperiebatur enim ab ea parte,
 tenderam faciem, & quò transire trepidabam

Ecce in plenas continentiam, Serena, & non dissolutè hilaris,
 in plene blandiens, ut venire, neque dubitarem, &
 nec recedens ad me suscipiendum & amplectendum piis
 & religiosis, plenas gregibus bonorum exemplorum. Ibi
 & pueri & puellæ: ibi iuventus multa, & omnis æ-
 tas, & graves viduæ, & virgines anus, & in omnibus
 continentia nequaquam sterilis, sed sæcunda ma-
 gisteriorum gaudiorum de maritote Domine. Et irri-
 dibat me irrisione exhortatoria quasi diceret: Tu non
 tereris, quod isti & istæ? An verò isti & istæ in se-
 det ipsi possunt, ac non in Domino Deo suo? Domi-
 nus Deus eorum me dedit eis. Quid in te stas & non
 proijce te in eum, noli metuere, non se subtra-
 hat, ut cadas. Projice te securus, excipiet & sanabit
 te. Et erubescbam nimis: quia illarum nugarum mur-
 mur adhuc audiebam, & cunctabundus pendebam. Et
 ait illi, quasi diceret: obsurdesece adversus immu-
 ta illa membra tua super terram, ut mortificentur. Nar-
 rant tibi delectationes, sed non sicut lex Domini Dei
 est. Illa controversia in corde meo, non nisi de me
 solo adversus me ipsum. At Alipius affixus lateri meo,
 multati motus mei exitum tacitus operiebatur,

Meditatus sum nocte cum corde meo, &
 exercitabar, & scopebam spiritum meum.
 Nunquid in æternum projiciet DEUS:
 aut non apponet ut complacitior sit ad-
 huc? Aut in finem misericordiam suam

abscinder, à generatione in generationem? Aut obliviscetur misereri Deus? Aut continebit in ira sua misericordias suas? Dixi: Nunc cœpi: hæc mutatio deus Excelsi: Memor fui operum Domini: memor ero ab initio mirabilium tuorum.
Psal. 76.

Ubi verò à fundo arcano alta consideratio co-
 xit, * & congeffit totam miseriam meam in co-
 ctum cordis mei, oborta est procella ingens, ferebat
 gentem imbrem lacrimarum. Et ut totum effundere
 cum vocibus suis, surrexi ab Alipio: Solitudo enim
 hi ad negotium flendi aptior suggerebatur, et
 cessi remotius, quàm ut posset mihi onerosa esse
 ejus præsentia. Sic tunc eram, & ille sensit, et
 quid. Aliquid enim puto dixeram, in quo apparet
 sonus vocis meæ, jam fletu gravidus, & sic surrexi.
 Mansit ergo ille, ubi sedebamus, nimè stupens.
 sub quadam fici arbore stravi me, nescio quomodo
 dimisi habenas lacrimis, & proruperunt flumina
 lorum meorum, acceptabile sacrificium tuum. Et
 quidem his verbis, sed in hac sententia multa dixi
 tu Domine usque quo? Usque quo Domine irasceris
 in finem? Ne memor fueris iniquitatum nostrarum
 quarum. Sentiebam enim me ab eis teneri. Jactabam enim
 voces miserabiles; quamdiu, quamdiu, cras, cras?
 re non modo? quare non hac hora finis turpitudinis
 meæ? Dicebam hæc, & flebam amarissima contumelia
 flendi

* S. Augustinus Confess. cap. 12. lib. 8.

cordis mei. Et ecce audio vocem de vicina domo,
 cantu dicentis, & crebro repetentis, quasi pueri aut
 puellæ, nescio: Tolle, lege, tolle, lege: Statimque
 mutato vultu, intentissimus cogitare cœpi, utrumnam
 erent pueri, in aliquo genere ludendi cantare tale ali-
 quid: nec occurrebat omninò audivisse me usquam,
 pressòque impetu lacrimarum, surrexi, nihil aliud
 interpretatus, nisi divinitus mihi juberi, ut aperirem co-
 dicem, & legerem, quod primum capitulum invenis-
 sem. Audieram enim de Antonio, quòd ex Evange-
 lica lectione, cui fortè supervenerat, admonitus fuerit,
 ut quæquam sibi diceretur, quod legebatur: vade, vende
 omnia quæ habes, & da pauperibus, & habebis thesau-
 rum in cælis: & veni, sequere me: & tali oraculo con-
 victum ad te esse conversum. Itaque concitus redii ad eum
 locum, ubi sedebat Alipius, ibi enim posueram codicem
 apostoli, cum inde surrexeram. Arripui, aperui, &
 in silentio capitulum, quo primum coniecti sunt o-
 racula mei: Non in comestationibus, & ebrietatibus: non
 in cubilibus & impudicitis: non in contentione & ex-
 citatione: sed induimini Dominum Jesum Christum,
 & carnis providentiam ne feceritis in concupiscentiis ve-
 stris. Nec ultra volui legere, nec opuserat; Statim
 prope cum fine hujusce sententiæ, quasi luce securita-
 tis percussa cordi meo, omnis dubitationis tenebræ diffu-
 dit. Tum interjecto, aut digito, aut nescio quo
 signo, codicem clausi, & tranquillo jam vultu indi-
 caui Alipio. At ille, quid in se ageretur, quod ego
 faciebam, sic indicavit. Petit videre, quid legissem,
 & attendit etiam ultra, quàm ego legeram:

& ignorabam, quid sequeretur. Sequebatur
 Infirmum autem in fide recipite: Quod ille ad
 mihiq; aperuit. Sed tali admonitione firmatus est
 citòque ac proposito bono, & congruentissim
 moribus, quibus à me in melius jam olim valde
 distabat, sine ulla turbulenta cunctatione con
 est. Inde ad matrem ingredimur, indicamus, g
 narramus quemadmodum gestum sit. Exultat
 umphat: & benedicebat tibi, qui potens es ultra
 petimus aut intelligimus facere; quia tantò amp
 à te concessum de me videbat, quàm petere sole
 ferabilibus flebilibusque gemitibus. Convertisti
 ità me ad te, ut nec uxorem quærerem, nec a
 spem sæculi huius, stans in ea regula fidei, in qua
 te tot annos ei revelaveras. Et convertisti luctum
 gaudium, multò uberius, quàm voluerat: &
 chariùs atque castiùs, quàm de nepotibus carnis
 quirebat.

Dolor meus in conspectu meo semper

Quoniam iniquitatem meam annuntia
 bo: & cogitabo pro peccato meo.

ET tibi quidem Domine, * cujus oculis nudam
 byssus humanæ conscientiæ, quid occultum
 in me, etiamsi nollem confiteri tibi? Te enim
 fconderem, non me tibi. Nunc autem quòd
 meus testis est displicere me mihi, tu resulges
 & amaris, & desideraris, ut erubescam de me,

* S. Augustinus lib: 10. Confess. cap. 2.

am me, atque eligam te, & nec tibi, nec mihi placeam,
 de te. Tibi ergo Domine manifestus sum, qui-
 que sum; & quo fructu tibi confitear dixi. Neq;
 id ago verbis carnis & vocibus, sed verbis animæ,
 clamore cogitationis, quem novit auris tua. Cùm
 malus sum, nihil est aliud confiteri tibi, quàm di-
 licere mihi. Cùm verò pius, nihil est aliud confiteri
 quàm hoc non tribuere mihi: quoniam tu Domine
 benedixisti iustum, sed priùs enim iustificas impium. Con-
 fiteor itaque mea, Deus meus, in conspectu tuo tibi ta-
 ceat, & non tacitè: tacer enim strepitu, clamat affe-
 ctu. Nequè enim dico recti aliquid hominibus, quod
 non à me tu priùs audieris: aut etiam tu aliquid tale
 dicis à me, quod non priùs mihi tu dixeris.

**Dilcedite à me omnes qui operamini ini-
 quitatem: quoniam exaudivit Dominus
 vocem fletus mei. Exaudivit Dominus
 deprecationem meam: Dominus oratio-
 nem meam suscepit: *Psal. 6.***

Quid mihi ergo est cum hominibus, ut audiant con-
 fessiones meas, quasi ipsi sanaturi sint omnes langvo-
 res meos? Curiosum genus ad cognoscendam vitam alie-
 nam; desidiosum ad corrigendam suam. Quid me
 querunt audire, qui sum? qui nolunt à te audire, qui
 querunt? Et unde sciunt, cùm à me ipso de me ipso audiunt,
 verum dicam: quandoquidem nemo scit hominum,
 quid agatur in homine, nisi spiritus hominis, qui in ipso
 est

* S. Augustinus lib. 10. Confess. cap. 3.

est? Si autem à te audiant de seipsis, non poterunt
 re, mentitur Dominus. Quid est enim à te audire
 se, nisi cognoscere se? quis porro cognoscit, &
 falsum est, nisi ipse mentiatur? Sed quia charitas
 credit, inter eos utique, quos connexos sibi me
 facit, ego quoque Domine etiam sic tibi confiteor,
 audiant homines, quibus demonstrare non possum
 vera confitear, sed credunt mihi, quorum mihi
 charitas aperit. Verumtamen tu, medice meus in
 quo fructu ista faciam, eliqua mihi; Nam confessio
 præteritorum malorum meorum, quæ remisisti &
 xisti, ut beares me in te, mutans animam meam
 sacramento tuo, cum leguntur & audiuntur, exci-
 cor, ne dormiat in desperatione, & dicat, non possum
 sed evigilet in amore misericordiæ tuæ, & dulcedine
 gratiæ tuæ: quæ potens est omnis infirmus, qui sibi
 ipsam sit conscius infirmitatis suæ: Et delectat
 audire præterita mala eorum, qui jam carent eis:
 idè delectat, quia mala sunt; sed quia fuerunt, & non
 sunt. Quo itaque fructu, Domine Deus meus,
 quotidie confitetur conscientia mea, spe misericordiæ
 securior, quàm innocentia suâ. Quo fructu, quæ
 etiam hominibus coràm te confiteor per has literas,
 huc quis ego sim, non quis fuerim? Nam illum fructum
 vidi, & commemoravi. Sed quis, adhuc sim, eorum
 ipso tempore confessionum mearum, & multi hoc
 se cupiunt, qui me noverunt, & non me noverunt,
 ex me, vel de me aliquid audièrunt, sed auris eorum
 non est ad cor meum, ubi ego sum, quicumque sum.

Volunt

Volunt ergo audire confitentem me quid ipse intus sim: non nec oculum, nec aurem, nec mentem possunt intueri: credituri tamen volunt, nunquid cognituri? Dicit enim eis charitas, qua boni sunt, non mentiri me, me confitentem, & ipsa in eis credit mihi.

Confitemini Domino quoniam bonus: quoniam in sæculum misericordia ejus.
Psal: 106.

Primum animæ ornamentum confessio, quæ & peccatorem purgat, & justum reddit purgatorem. * Si peccata sunt, in confessione lavantur: Si bona opera, confessione commendantur. Cùm malatua confiteris, sacrificium Deo Spiritus contribulatus: cùm Dei beneficia, immolas Deo sacrificium laudis. Absque confessione justus judicatur ingratus, & peccator mortuus reputatur. Confessio igitur est peccatoris vita, cuncti gloria. Video David dicentem: Peccavi: Et audientem: Transtulit Dominus peccatum tuum à te, non morieris. Considero Mariam, si non verbis, tamen operibus publicè sua crimina confitentem, & Dominum pro ea respondentem: Dimissa sunt ei peccata multa, quoniam dilexit multùm. Respicio Principem apostolorum negantem timidè, amarissimè flentem, Christum illum respicientem. Felicem latronem in teor se accusantem, Christum excusantem, & Dominum promittentem: Hodie mecum eris in Paradiso.

* S. Bernardus serm. de v. grad. Confess: fol. 1707.

so. O quàm sublimis ista confessio, per quam de
 tibulo ad regnum, de terra ad cælum, de cruce
 damnatus ac crucifixus ad paradisum ascendit. C
 riosa confessio, quæ Petrum Apostolum, trinæ nega
 nis crimine liberavit: & ab Apostolatûs culmine ca
 non permisit. Fidelis institutio, quæ Mariæ mu
 diligenti, multum dimisit: & amoris multi
 signitam, discipulorum corpori sociavit. Pra
 miseratio, quæ regem & Prophetam multiplici
 num inundatione mundavit, & in antiquæ gloriæ
 gnitatis perducendo reduxit. Hæc est via, quæ
 rem suam nunquam fefellit, quæ nunquam deser
 nisi deserentem se.

*S. Anselmus de Miseria hominis, peccator
 reatu, gravitate, pœnitudine, judicij horrore,
 & pœnis Inferni.*

Terret me vita mea. Namque diligenter disc
 apparet mihi aut peccatum, aut sterilitas fer
 ta vita mea. Et si quid fructûs in ea videtur, si
 aut simulatum aut imperfectum, aut aliquo modo
 ruptum, ut possit, aut non placere aut displicere
 Ergo O peccator, vita tua, jam ferè tota, aut in
 cato est, aut damnabilis, aut infructuosa, & contem
 bilis. Sed quid separo infructuosum à damnabili
 que, si est infructuosa, est & damnabilis. Conit
 nim & verum esse, quod veritas Dei dixit: om
 bor, quæ non facit fructum bonum, excindetur
 in ignem mittetur. Denique si quid ago utile, p

nullatenus illud compenso alimentis corporis, qui
 abutor. Sed quis pascit pecus, quod nec tantum
 odest, quantum consumit: & tamen tu benignus
 pascis, tu nutris, & expectas tuum inutilem, verum
 nocentem peccatis. Quam tolerabilius canis putri-
 dus foeret hominibus, quam anima peccatrix DEO,
 quam infelicius ista Deo, quam ille hominibus. Heu
 non hominem, sed opprobrium hominis, vilius peco-
 ra, pejus cadavere. Tædet animam meam vitæ, vive-
 re erubesco, mori pertimesco, quid ergo restat tibi,
 peccator, nisi ut in tota tua vita plores totam vitam
 tuam, ut ipsa tota se ploret totam. Sed est in hoc ani-
 ma mea miserabiliter mirabilis, & mirabiliter misera-
 bilis: quia non tantum dolet, quantum se noscit: sed
 sic secura torpet, velut quid patiat, ignoret. Anima
 miseris, quid agis, quid torpes anima peccatrix? Dies
 iudicii venit, juxta est dies Domini magnus, juxta est,
 velox nimis dies iræ, dies illa, dies tribulationis &
 angustiarum, dies calamitatis & miseriarum, dies tenebrarum &
 tenebrarum, dies nebulæ & turbis, dies tubæ & clangoris,
 vox diei Domini amara! Quid dormitas anima tepida,
 digna evomi? Quid dormitas? qui non expergiscitur,
 non tremit ad tantum tonitruum, non dormit, sed
 torpens est! Arbor infructuosa, ubi sunt fructus tui?
 Arbor digna securi, & igne, digna succidi, & succen-
 di, qui sunt fructus tui? Utiq; spinæ pungentes, &
 thorns, quæ utinam hic te poenitendo punge-
 ant, ut consurgerent: sic amarescerent, ut evanescerent,
 forsitan parvum quid putas peccatum aliquod? Utinam
 strictus iudex parvum existimaret aliquod peccatum.

Sed

Sed heu me? Nonne omne peccatum per pravari-
nem Deum exhonorat? Quod ergo peccatum
tor audebit dicere parvum? Deum enim exhonora-
quando est parvum? O lignum aridum, & in
æternis ignibus dignum, quid respondebis in illis
cum exigitur à te usque ad ictum oculi omne tempus
vivendi tibi impensum, qualiter fuerit à te expensum?
Tunc quippe condemnabitur quidquid fuerit inventum
in te operis, vel otiosi sermonis & silentii, usque
minimam cogitationem: etiam quòd vixisti, si
fuerit ad Dei voluntatem directum. Væ, quæ
cata ibi proruent ex improvise, quasi ex insidiis,
modò non vides? Certè plura, & fortassis terribilia
ra his, quæ nunc non vides. Et quæ non esse
pütas, & quæ nunc esse bona credis, nudata facie
parebunt ibi nigerrima peccata. Ibi procul dubio
pies prout gessisti in corpore, cum tunc nullum
tempus misericordiæ, cum pœna recipitur, & clem-
latio nulla datur. Hic cogita, quid gessisti, quid
teat te recipere. Si multa bona, pauca mala, multum
gaude: si multa mala, pauca bona, multum luge. O
tilis Peccator! an non sufficiunt tibi hæc ad impen-
rigitum? An non sufficiunt ad eliciendum sanguinem
& medullas in lacrimas? Væ mirabilis duritia, ad
confringendam leves sunt tam graves mallei, ad
sensibilis torpor, ad quem concitandum sunt obtusissimi
acuti aculei! Prò Lethalis sopor! ad quem excitandum
raucum est tam terrificum tónitruum. Peccatum
utilis! satis hæc tibi debent esse ad continuandum
ctum! sufficere tibi possunt ad sorbendas juges

sed quid debeo de gravedine, de magnitudine im-
 mentis miseræ quidquam dissimulando tacere, & ocu-
 animæ meæ frui? An ut improvise irruant repentini
 flores, & subito ingruat intolerabilis? Certè non,
 expedit, peccatori. Si enim dixero, quidquid
 tero excogitare, nondum ad id, quod res est, pote-
 operari. Igitur deducant oculi mei lacrimas per
 em & noctem, & non taceant. Auge ergo pecca-
 auge superioribus ærumnis pondus, adde terrorem,
 ulatum super ululatum: nam ipse te judicabit, ad cu-
 contumeliam spectat, quidquid inobediens DEO,
 prævaricator peccat, qui mihi bonum pro malo red-
 dit, cui ego malum pro bono: qui nunc patientissi-
 mus, tunc districtissimus; clementissimus nunc, ju-
 stissimus tunc. Heu me! heu me! cui peccavi?
 Deum inhonoravi, omnipotentem provocavi; Pecca-
 vi, quid feci? Cui feci? quàm malè feci? Væ!
 Ira omnipotentis ne irruat super me! Ira Omni-
 potentis ubi poteris capi in me? Non est qui possit
 terare. In toto me angustia: hinc erunt accusan-
 peccata: inde terrens justitia, subtus patens horri-
 um chaos inferni, desuper iratus judex, intus urens
 conscientia, foris ardens mundus. Fustus vix salva-
 tur, peccator sic reprehensus in quam partem se pre-
 ter? Constrictus ubi latebo, quomodo apparebo?
 erare erit impossibile, apparere intolerabile. Illud
 sidero, & nusquam erit: istud execrabor, & ubiq;
 Quidquid erit tunc, quidquid erit tunc: quis
 erit me de manibus Dei? Unde mihi consilium?

X

Unde

Unde salus? Quis est, qui dicitur MAGNI CO
 LII ANGELUS? qui dicitur SALVATOR, a
 men eius vociferer? Jam ipse est, jam ipse est IESU
 ipse idem est iudex, inter cuius manus tremo. *Sanctus*
 jam, O peccator, respira ne desperes, spera in con
 times. Aufuge ad eum à quo aufugisti: *O*
 importunè, quem superbè provocasti. IESU, *S*
 propter hoc nomen tuum, fac mihi secundum *Dixi, i*
 tuum. JESU, JESU, obliviscere superbum *Domi*
 cantem. Nomen dilectum, nomen delectabile, *ctus,*
 men confortans peccatorem, & beatæ spei. Quid *meam*
 est JESUS, nisi Salvator? Ergo IESU propter *accusa*
 ipsum esto mihi IESUS, qui me creasti, non per *um acc*
 Qui me redemisti, ne condemnes: qui me creasti *etur.*
 bonitate, ne perimas opus tuum mea iniquitate. *mine in*
 go piissime, ne perdat me mea iniquitas; quod *mnis fa*
 tua omnipotens bonitas. Recognosce benignitatem *in cor*
 quod tuum est, & absterge, quod alienum est. *tar ad*
 SU, IESU, miserere, dum tempus est miserendi, *rati,*
 damnes in tempore iudicandi. Quæ namq; tibi *quantu*
 in sanguine meo, si descendero in æternam corrup *hallior*
 nem? Neq; enim mortui laudabunt te Domine. *pollide*
 omnes qui descendunt in infernum. Si me admittis *sanctif*
 intra lausivum tuæ misericordiæ sinum, non erit *quem*
 stior propter me Domine. Admitte ergo, ô delectabilis *tabol*
 tissime Iesu, admitte me intra numerum electorum *illis*
 tuorum; ut cum illis te laudem, te perfruar, glori *endu*
 te; inter omnes, qui diligunt nomen tuum; qui *non e*
 DEO Patre, & Spiritu Sancto, gloriaris per inter *ta*
 ta sæcula.

Prototypon feu Methodus veræ Pœnitentiae, & confessionis.

Sanctus Bernardus serm : 3. in festo S. Andreae Apostoli. circa dimidium : mihi fol : 331.

O Stendam tibi unum iustorum iustissimè confitentem. Quæris quis nam sit? Psaltes Domini est. Dixi, inquit, confitebor adversum me injustitiam meam Domino. Dixi, hoc est, in corde proposui, non coactus, non compulsus, sed spontaneus. Injustitiam meam, ait, non alienam, adversum me arguens, & accusans. Vides, quia non timore alterius, vel ad alium accusandum, sed seipsum Sanctus Domino confiteatur. Pro huiusmodi confessione, remittes tu Domine impietatem peccati mei. Pro hoc orabit ad te omnis sanctus in tempore opportuno. Hæc præmium in corde germinat ad justitiam: post hæc in ore nascitur ad salutem. Primus ejus gradus est cognitio peccati. In hac cognitione videndum est, quid egeris, quantum contumeliis affeceris corpus tuum, ambulans in confessione desiderii, sicut & gentes quæ ignorant DEUM, possidens vas tuum in immunditia & vilitate, non in sanctificatione & honore. Considerandum est etiam quem merueris ignem, scilicet illum, qui paratus est in gehemo & angelis ejus, & omnia genera pœnarum, quæ in illis pœnalibus locis cumulantur & crescunt. Inspicendum verò, quid amiseris, bona videlicet illa, quæ non oculus vidit, & auris non audivit, & in cor ho-

minis non ascenderunt, quæ paravit Deus diligenter
 se. Horum igitur omnium consideratione pertentus
 tu transi ad pœnitentiam ultricem vitiorum, altitatem
 virtutum. Pœniteat, quod tot & tantis flagitiis
 volutus, in luto fœcis & miseriæ diutiùs jacuisti.
 nitentiam agens corpus tuum conteras, & furibundam
 carnis asello incentivorum semina subtrahens, pœnitentiam
 tendenda ampliùs non admittas, ne vulnus vulneri
 quenter ingeminans, confringas ossa animæ tuæ;
 custodit in justis Dominus, unum ex his, inquam
 non conteretur. Nam hæc duo ità sibi invicem
 juncta sunt, ut se cognoscere nemo possit, nisi pœnitentiam
 teat: & pœnitere non possit, nisi se cognoscat.
 ergo tibi cognitus, & in te pœnitens, transvola ad
 tium gradum, dolorem cordis, & jam plantata erit
 stitia plantatione illa, quam plantavit pater tuus
 Dole igitur, quia Creatorem offendisti, cujus legem
 cœlestia & terrestria præter te indefessa statione conser-
 vant: & in tanta Republica Dei tu solus peregrinus
 & imperatoriæ majestatis decreta non curas. Surgat
 acrior dolor, quod cum Creatore etiam patrem offendis,
 deris, & illum patrem, qui tibi ministrat siderum
 sus, fœcunditatem terræ, fructuum ubertatem,
 cedat & acerrimus qui pertranscat animam tuam,
 tantum benefactorem contempseris, qui dolorem tuum
 eis sustinuit, ne dolores inferni ampliùs sustineres.
 igitur in interiori homine justitia germinante, furor
 erumpat in arborem, & loquatur lingua, quod scientia
 loquebatur. Quartus itaq; gradus est Confessio
 Hæc p
 dicend
 do. N
 cum ju
 verba
 nim fu
 po
 dem fi
 omnu
 lit
 do
 put
 sentis
 à Pr
 E
 tuum
 D
 Quid
 non fu
 dit,
 ter,
 quia C
 nequa
 quæ
 Maior
 Ment
 inquit
 lequit
 vigi
 Hæc

Hæc purè facienda est, quia non est pars una peccatorum
 dicenda, neque levia confitenda, & gravia diffiten-
 da. Nec alter accusandus, & ipse excusandus, sed
 cum justo dicendum est: Non declines cor meum in
 verba malitiæ ad excusandas excusationes in peccatis. Hæc
 sunt verba malitiæ, & gravis malitiæ, quæ gravior
 non possit esse. Confitendum est, & humiliter, ut
 eadem sit in corde, quod sonabit in ore. Sunt enim
 nonnulli qui narrare in confessione solent, quæ vel ar-
 gumentè literatorio, & fortiter gladiatorio gessere conflictu;
 quod dolor! sub humilitatis pallio superbiam inducentes,
 & putantes se posse vitare oculos judicis cuncta cer-
 ventis. Nonnè utique Reges Saul & David redargu-
 à Prophetis, Samuele & Nathan, dixerunt, pecca-
 ta erunt? Et tamen Saul audivit: transtulit Dominus regnum
 tuum à te, & dabit illud æmulo tuo: & David: trans-
 tulit Dominus peccatum tuum, & non morieris?
 Quid est hoc? Nisi quia quod Saul habuit in ore,
 non fuit in corde: & humilitas, quæ in ore David ex-
 hit, in corde etiam radiavit? Dicendum est & fide-
 liter, ut in fide Ecclesiæ credat sibi peccata dimitti:
 quia Cain & Judas purè & humiliter confessi sunt, sed
 nequaquam fideliter, quia alter eorum desperans ad
 nequam cucurrit; alter illud grande scelus evomuit:
 Major est iniquitas mea, quàm ut veniam merear.
 Mentiris latro, quia major est pietas Dei, quàm quæ vis
 iniquitas: quia miserationes ejus super omnia opera ejus.
 sequitur quintus gradus, maceratio Carnis, quæ jejuniis
 & vigiliis attenuanda est, ne nova prurigine voluptuo-
 sa

fam revolvat pravitatem &c. Sextus, qui est con-
 etio operis. Prohibe ergo linguam tuam a malo, &
 rare quod bonum est, & sensuales motus tuos con-
 nentia frænis infræna, & sic erit pax in terra carnis tuæ.
 Argue malos pro persona quam habes; & te præse-
 justitiam non sinas sepeliri. Septimus gradus est
 severantia bonitatis. Et in hoc septimo vocabit te Do-
 minus cum Moyse de medio caliginis; & in ipsa
 vinitatis substantiam interiores oculos infiget. Per
 verantiam autem faciunt expectatio præmiorum, &
 narum recordatio, primitiæ spiritûs & donum ca-
 ste, de quibus loquitur Apostolus: quod nec ex-
 tus ignorat, nec inexpertus intelligit. Stultitia
 est enim illi, & non potest intelligere, quæ
 sunt Spiritus Dei.

